

PHẦN 2

Hôn lễ cử hành không phải ở Nhà thờ Đức Bà, mà tổ chức ở tận Đà Lạt.

Cha mẹ Mỹ Huyền lặng lẽ bán nhà, cộng với sự giúp đỡ của chồng Huyền trang trải đủ mọi nợ nần và mua một căn nhà nhỏ gần Nhà Thờ Chính Tòa để ở. Đám cưới đơn giản vì họ không muốn nàng đau lòng, nhưng chồng nàng không vui khi thường xuyên nhìn thấy vẻ mặt sầu não cười gượng của Huyền.

Sau đám cưới, cuộc sống gia đình đảo lộn. Mỹ Huyền chỉ ở nhà sắm sóc cho cha mẹ và lâu lâu chồng nàng mới về thăm ít hôm rồi ra đi biệt.....không lâu sau đó, do buồn rầu gây ra cha mẹ Huyền cũng lâm trọng bệnh và qua đời, khiến cho cuộc đời nàng chồng chất bi thương. Những đêm thâu Huyền thường nhìn lên bầu trời khẩn nguyện cho sự an lành của tâm hồn, nhưng làm sao đây! Cuộc đời luôn dậy sóng của nàng làm sao có thể bằng an. Vào năm ấy Huyền sinh một đứa con gái, chồng nàng hầu như không về mà chỉ gửi tiền qua bưu điện.

Cuộc sống bình lặng như thế cũng trải qua mười năm, thời gian luôn đi trước định mệnh của con người. Chồng Huyền lại gá nghĩa cùng một người vợ mới trẻ hơn nàng mười tuổi, bằng cái thời gian sinh sống với ông. Người ta thường nói:" Có mới, nói cũ ".

Từ khi có vợ mới việc chu cấp cho Huyền cũng ít dần và hoạ hoằn lắm mới có một số tiền nhỏ. Con đã lớn nhiều, mọi thứ đều đổ dồn lên vai Huyền, và nàng phải buôn bán thêm để có tiền xoay sở, nhưng ở xứ lạ quê người, không người thân thích cuộc sống ngày càng thêm khắc khổ. Mỗi đêm về nhìn bóng tối càng nhớ Toàn và xót thương thân phận Huyền chỉ biết khóc và khóc.....những giọt nước mắt cứ âm thầm chảy cuốn đi suy nghĩ cuộc đời. Ôi cuộc đời của định mệnh.

Nhưng như thế cũng chưa yên, chồng nàng tiếp tục không về và cũng không chu cấp nữa. Mọi thứ đổ dồn vào vai, cắn răng chịu đựng! Huyền làm quần quật từ sáng sớm đến chiều tối mới có tạm đủ sống qua ngày! Thời khắc thật vô cùng khắc nghiệt và trở trêu. Thêm mấy năm nữa trôi qua, cuộc mưu sinh ngày càng khó khăn, nàng trở bệnh. Con bệnh của một người quá lao碌, đứa con gái cũng khá lớn tuy biết phụ đỡ cho mẹ và đi học nhưng chỉ phần nào.

Rồi một hôm người chồng nàng đột ngột trở về, mang một thân thể ma dại! Thì ra bao nhiêu năm trác táng đã khiến ông phá sản và hôm nay ông về buộc Huyền phải bán căn nhà nhỏ. Để trả lại món nợ truyền kiếp này cho ông, không

cách nào khác nàng đành phải đồng ý bán nốt cái tài sản nhỏ bé của hai mẹ con mà sau này chẳng biết bầu vú vào đâu. Ôi! Thật tàn nhẫn và trớ trêu cho tình nghĩa vợ chồng con cái, tất cả! Không qua được tiền. Tiền ư, danh vọng ư! Nàng đâu cần, có chẳng đó là ngúm lửa sắp tàn của nàng luôn âm ỉ vọng về Toàn trong định thức.

Một lần nữa nơi xứ người, lâm vào cảnh vô cùng bi đát. Huyền lại phải âm thầm gói ghém cái hành trang nhỏ bé! Cái thân thể yếu đuối và giọt máu bé bỏng rời bỏ Đà Lạt về Sài Gòn với những niềm đau không dứt. Lần cuối cùng trước khi đi Huyền đến nghĩa trang thăm mộ, đứng thật lâu rồi Huyền lấy vạt tay áo lau khung hình trên di ảnh của cha mẹ nàng, đầu đó thoang thoang luôn gió vô tình đưa chiếc lá rơi ngay tay. Nhặt lên, tâm tư xúc cảm! Một chút đầm ấm, mơ hồ của thời gian xưa cũ tìm về! Ôi cái hạnh phúc nhỏ nhoi năm ấy của nàng bên gia đình đầm ấm, bên Toàn.....Khẽ nguyện thì thầm những tiếng kinh cầu cứ như vang lên! Như thôi thúc, như xoa dịu, đầu đó cơn sóng tâm hồn cũng bình lặng theo suy nghĩ của Huyền.

Giọt nước mắt trên đôi má xanh xao, gầy guộc với vẻ khắc khổ rơi rất nhẹ nhàng như xoa dịu chút gì nổi nhọc nhằn của Huyền. Đưa con nàng chỉ đứng nhìn, tuy cũng buồn nhưng vô tư vì đâu biết người mẹ với một khoảng đời khổ hận. Suốt đêm hôm ấy hai mẹ con cứ quanh quẩn nơi đây, như muốn một lần sau cuối gần gũi đại gia đình và quá khứ vui sướng, u uất. Sáng hôm sau trên chuyến xe đầu tiên rời Đà Lạt hai mẹ con ngồi yên trên băng ghế, đưa con Huyền tên Thuận Tiên vô tư nhìn ngắm cảnh rừng rú và những thảm trà trồng dọc theo quốc lộ. Hình dáng Thuận Tiên giống mẹ như đúc kể cả tính tình! Hiền lành và hồn nhiên.

Xe đi qua từng quãng đường, bụi nhiều và không khí ẩm hắc lên so với Đà Lạt. Hai bên đường những hàng bông dã quỳ hoang dại vun vút lùi về phía sau bỏ lại bao la rừng bạt ngàn, lần đầu tiên đi xa cô bé Tiên cứ ngẩn lên, thụp xuống nhìn như muốn ngón hết các cảnh vật vào trong mắt. Đến ba giờ chiều thì về tới xa cảnh miền đông. Mười lăm năm như một cơn mộng! Huyền ứa nước mắt khi nhìn thấy Sài Gòn vừa nghe rộn rã, lại thoáng âu lo! Xót xa ư! Chỉ có thế và có như thế.....Bước xuống đường do ngồi xe khá lâu, chân tê loạng choạng Huyền vịn vào Tiên và chợt nhận ra con cũng đã lớn gần bằng mình năm xưa! cái mà từ trước tời giờ dù sát bên nhưng nàng không nhận thấy.

Chiếc xe xích lô đạp đưa hai mẹ con Huyền về lại nơi cũ, ngang qua Nhà Thờ Đức Bà. Huyền đưa mắt nhìn! Vẫn như trước Uy nghi và hùng vĩ, lấy tay làm dấu Thánh Giá Huyền khẽ đọc một đoạn kinh với tâm hồn tôn kính. Còn bé Tiên cũng hồn nhiên làm theo mẹ dù không hiểu gì, cứ quay tứ phía xuýt xoa vì ngôi Nhà Thờ lạ lẫm. Xe chạy ngang qua công viên Công xã Paris Huyền thấy nổi lòng se thắt, nhớ Toàn! Nhớ nhưng cái môi tình ngày xưa! Nước mắt nàng bắt đầu rơi, không lã chã nhưng đủ rửa vết thương lòng mà bấy lâu chôn kín.

Huyền về nơi ở xưa, một ít người quen cũng mừng rỡ khi thấy nàng. Chuyện vẫn hỏi han một lúc thì từ giã và tiếp tục đi về hướng quận 4, nơi đây Huyền dùng số tiền còn lại thuê một phòng trọ giá rẻ để ở. Bé Tiên con nàng cũng được đi học lại ở trường trung học quận 4, buổi sáng trước khi con đi học Huyền đã phải đi bán rau ngoài chợ Cầu muối. Con bé học cũng khá giỏi, và luôn đứng đầu lớp.

Một năm sau! Sức khỏe của Huyền ngày càng xấu đi vì căn bệnh lao mà nàng mắc phải ở ngoài Đà Lạt do lao tâm lẫn lao lực, cơn ho dai dẳng kéo dài nàng không còn đi bán được và cuộc sống phải dựa vào tình thương của những láng giềng xung quanh. Bé Tiên vẫn đi học và đỡ đần cho mẹ, thuốc thang do viện bài lao cấp nên Huyền cũng bớt khổ cực phần nào. Nhưng căn bệnh lao quái ác kia cứ tái phát liên tục nên Huyền phải nằm Viện thường xuyên.

oo0oo

Chiều năm ấy! khi ánh sáng chiều vừa đổ xuống vạt nghiêng góc Nhà Thờ. Toàn đi bộ từ trường về, hôm nay anh sẽ đi lễ buổi chiều vì sáng bận học. Cúi người lấy tay sửa lại y phục ngay ngắn chỉnh tề trước khi bước vào buổi nhật tụng trang nghiêm, Toàn chợt nhìn thấy một người thiếu nữ trọt chân té sóng xoàng trên phiếm đá xanh bậc dốc trước công viên. Anh lấy tay nhẹ nhàng đỡ người thiếu nữ

- Có sao không ? Cẩn thận té như vậy đau lắm! Câu nói như muốn an ủi

- Dạ, em cảm ơn anh! Cũng hơi đau, em bắt cẩn quá. Cô gái nói nhỏ

- Thế cũng đi lễ Nhà Thờ đây à! Toàn hỏi tiếp

- Dạ, em và gia đình vẫn cầu nguyện ở đây anh!

- Thế có còn đi học không ?

- Dạ, em học lớp 11 trường Nguyễn Du. Cô gái trả lời và cả hai cùng vào Nhà Thờ nguyện kinh.

Trong buổi nguyện kinh Chiều chủ nhật hôm nay có khá đông người dự, đứng tràn cả ra sân và dĩ nhiên Toàn và Huyền cũng không ngoại lệ. Nhưng cả hai đã đứng bên nhau thâm thì và làm dấu Thánh Giá, trời tối buổi lễ tan! Mọi người ra về trong khuôn mặt vui tươi, hớn hởi và hân hoan.....

- Chào anh, em phải về rồi! Tiếng nói giọng bắc của Huyền thật nhẹ

- Thế em tên gì vậy ?. Toàn hỏi nét mặt thoáng bối rối

- Dạ, em tên Huyền! Mỹ Huyền.

- Dạ, còn anh tên gì ạ! Huyền hỏi lại
- Tôi tên Toàn! hiện học trường kiến trúc ở đường Pasteur
- Cảm ơn anh đã cho biết tên! Huyền nói
- Có gì đâu, tôi cũng hỏi tên em kia mà!

Toàn nói và cùng Huyền sánh bước đi về phía đường Nguyễn Du. Nhà Huyền nằm ở đường Hai Bà trung, gần hãng nước đá cạnh vòng xoay Bạch Đằng. Tiếng nói cười xen kẽ, giọng Toàn trầm lắng nhưng sôi nổi, bất tuyệt như chưa bao giờ được nói. Ngược lại Huyền vẫn nhỏ nhẹ trong những tiếng dạ, thưa. Đến nhà Huyền và Toàn chia tay trong luyến tiếc

- Chiều mai em có đi tập Thánh Ca chuẩn bị Đêm Giáng Sinh không vậy?.
Toàn hỏi thêm

- Dạ có, em là người đánh đàn đệm piano ở Nhà Thờ anh à!
- Vậy ư! Thế thì mai đi học về anh đến để nghe em đàn.
- Vâng, em sẽ đợi anh. Cảm ơn anh vì tất cả. Huyền nở một nụ cười
- Em nói làm anh cảm động quá! nhớ mai gặp nghe, anh sẽ thưởng thức tiếng đàn lời nhạc Thánh của em, thế chắc cũng phải hay lắm.
- Anh khen, làm em mắc cỡ quá!. Đôi má Huyền hồng lên làm tăng thêm nhan sắc, nàng đẹp hơn bao giờ hết.

Trong trái tim Toàn dâng lên niềm sâu cảm, tri kỷ với những gì mà thời gian ngắn ngủi trải qua giữa hai người. Bất ngờ thay! Tâm hồn nơi đâu của lưu luyến băng khuâng, niềm hoan ái chảy mãi trong suối máu nóng, quả tim theo nhịp rung lên từng hồi.....Anh đã yêu ư! Tình yêu sao nhanh đến vậy! Xâm chiếm bằng giây phút hồi hộp, khát khao! Lưu luyến.....Vang đâu đó từ nơi sâu thẳm tiếng bài ca " Bao giờ biết tương tư " âm giọng:

"

Ngày nào, cho tôi biết!

Biết yêu em rồi, tôi biết tương tư

Ngày nào! cảnh thiên đường

đã mở hé! Tình yêu là trái táo thom

Tôi ghé răng cắn vào! Miệng môi ngọt đắng...

....."

Đêm hôm ấy, trần trở mãi với dáng vóc yêu kiều của nàng, mãi cho đến nửa khuya Toàn mới ngủ được. Sáng hôm sau, như thường lệ Toàn thức dậy và đến trường như mọi hôm. Bóng Nhà Thờ trong buổi sớm im lìm và cổ kính, hơi ngái đầu nhìn về phía đường Nguyễn Du, chợt nhung nhớ dáng vóc nàng, suy tư xâm chiếm tâm hồn. Dòng xe cộ bắt đầu chạy thoáng chốc chân cũng đưa Toàn đến trường và chiều lại đến. Ai có thể tưởng tượng một người khi yêu và chờ đợi một người, sẽ vui sướng như thế nào khi thấy thời gian trở lại và họ sắp được gặp nhau.

Tiếng đàn Piano thanh thoát vang lên theo những giọng hát đồng ca giao hưởng của những thiếu nữ làm không khí trong Nhà Thờ sinh động hơn. Ngoài Toàn ra cũng có một số người đến xem và dự thính buổi tập hoà nhạc này. Anh đã nhận ra Huyền ngay khi nàng ngồi đàn qua dáng thanh tao của một nghệ sĩ dương cầm nhỏ tuổi. Nàng mặc chiếc áo dài màu trắng tượng trưng cho sự trong trắng của một thiếu nữ ngoan đạo. Mái tóc xoã dài theo hai bờ vai toát lên vẻ đẹp bội phần, đôi tay như có phép thuật lướt trôi chảy trên mặt phím.

Toàn chăm chú thật lâu không chớp mắt khối óc bay theo dòng suối nhạc Thánh ca vút lên Thiên đường mơ mộng. Choàng tỉnh, buổi tập cũng kết thúc, tất cả ra về. Vừa ra cửa Huyền sung sướng khi thấy Toàn chờ nàng, tình yêu của họ chớm nở và nỗi chờ mong hiện rõ lên khuôn mặt từng người

- Em đói chưa! Mình ăn tối em à. Toàn đề nghị
- Đâu vậy anh!! Huyền hỏi ý còn e ngại và định từ chối
- Yên tâm! Ăn xong anh đưa về nhà em an toàn, không việc gì phải lo. Anh nói khuôn mặt trầm tĩnh
- Dạ, em nghe mình đi thôi anh.

Cả hai chờ nhau trên chiếc xe đạp đi về hướng chợ Đa kao, nơi đây có bán nhiều món ăn ngon, và đến tận khuya cho các thực khách lỡ đêm. Cả hai vào một quán bán bánh cuốn, ban đêm khí trời hơi lạnh! Cái hơi nóng từ thức ăn thoát ra làm cho hai người cảm thấy ấm cúng. Toàn nhìn Huyền, Bất chợt! Đôi mắt nàng cũng hướng đến chàng, họ cảm thấy hạnh phúc! Họ cảm thấy gần gũi! Trong một chừng mực nào đó, tình yêu đến rất gần.....như một suy nghĩ mênh mông của cơn sóng lòng. Ăn xong Toàn chở Huyền về nhà nàng, đêm nay mộng đẹp sẽ đến với hai người trong từng suy nghĩ riêng tư nhưng chung hướng.

oo00oo

Từ đó họ cũng đã thành một đôi uyên ương son trẻ, ngày ngày đi bên nhau đến trường. Cha mẹ của Mỹ Huyền là người ngoan đạo, rất thương con và cũng quý mến Toàn vì sự lễ phép, ân cần và chịu khó học hành lo lắng tương lai của anh. Hai năm dài trải qua thắm lặng trong những lần đưa đón, những tấm thiệp chúc mừng! Những mùa Giáng sinh đi bên nhau! Trong nhau, nụ hôn tình ái hoà quyện tràn ngập của một đôi người đang say sưa chìm đắm vào giấc mơ yêu thương cao thượng và Thánh Thiện. Tuy nhiên trên cõi đời luôn có những bất công mà tạo hóa cũng không lường trước được. Số phận! Đó là những gì người ta chỉ cảm nhận bằng hai chữ bi thương.

Một hôm tiết trời tháng bảy, mưa rất nhiều và rất lớn. Như mọi khi Toàn dong xe đến để chở Huyền đi học, một chút tư lự khi nhìn thấy cửa đóng khóa kín. Thoáng giật mình! Toàn bỏ xe đi vào trong, không còn ai! Tất cả họ đã ra đi, không lời giã biệt. Trong lòng đau buồn Toàn cố nhìn như tìm kiếm một chút gì sót lại của Huyền, nhưng có chăng là tiếng uất nghẹn của tâm hồn..... Rồi tự hỏi thế gian tình là gì! Sao mỗi một con người lại có một lần đau khổ trong đời! Huyền đi rồi, còn gì đây những ngày xưa hoa mộng! Nuối tiếc dâng cao như cơn bão cuốn sâu định thức.

Sự ra đi lặng lẽ của gia đình Huyền đã làm cho Toàn ngẩn ngơ như kẻ mất hồn. Anh lợt thỏn trong chiếc áo đi mưa cứ tạt ngàn, ngó qua lại quanh quất như tìm một cái gì đang rất thiếu! Bỗng thấy một gói ny lông nằm trong hàng rào bông. Suy nghĩ đôi chút Toàn mới lấy ra, đứng nép vào hiên và mở ra xem! Trong đó có nhiều hình ảnh hai người trong những ngày yên vui và một lá thư. Toàn đặt gói ny lon xuống và vội mở thư ra xem:

" Ngày...tháng...năm...

Anh thương!

Cho phép em gọi tiếng anh yêu lần sau cuối! Rồi bây giờ và mai này mình phải vĩnh viễn chia xa. Đau buồn làm sao cho số kiếp tình yêu của chúng mình. Em đang khóc đây và khóc thật nhiều! Nhưng anh ơi, có ích gì đâu, em giờ đây phải trở thành người phụ tình mà trong lòng thì không thể.

Xót thương làm sao cho tấm thân em! Anh ơi, em phải nói gì đây, phút giây này! Bao nhiêu năm quần quít giờ sắp chia xa và tan thành mây khói. Em sẽ phải lấy chồng! Một người không hề thương yêu và lớn hơn em gấp hai lần tuổi, Đó chính là định mệnh ác nghiệt mà em phải cố đấu... cho đến ngày cuối cùng. Cha mẹ em làm ăn thua lỗ, nợ nần rất nhiều và ông ấy là người cứu giúp gia đình em. Ông ấy muốn lấy em làm vợ và điều kiện cũng chỉ thế thôi. Bên hiếu bên tình, em biết phải làm sao đây anh. Nếu chối từ thì cha mẹ em chết mất, còn không thì vĩnh viễn chia lìa.

Em khóc rất nhiều, nhưng được gì đâu anh! Có chăng là sầu khổ, mà cha mẹ em thì an ủi bảo hãy vui lên khi gặp ông ấy. Nếu trái lời em sẽ trở thành đứa con bất hiếu, xem trọng chữ tình còn ngược lại thì là kẻ phản bội xấu xa. Thôi đành nhắm mắt đưa chân, em chỉ tiếc những ngày của chúng mình, có khi sau này trong mơ em mới tìm thấy được.

Thời gian rồi sẽ trôi! Anh hãy cố quên em, rồi mỗi tình khác sẽ đến với anh! Trên cõi đời này, em sẽ luôn cầu chúc cho anh được hạnh phúc đến cuối cuộc đời. Em xin phép gọi tên anh lần cuối cùng:" Anh Toàn, Toàn ơi....."

Vĩnh biệt anh

Em

Mỹ Huyền

Đôi mắt thất thân của Toàn ghim sâu vào tờ giấy thấm nước mưa! Ôi nước mưa hay giọt lệ của trời tống tiễn một mối tình vào trong quá khứ đau thương. Lê bước chân buông mình lên chiếc xe đạp Toàn ngoáy đầu lần nữa nơi chôn lấp mối tình đầu tiên. Đâu kia một âm thanh da diết mang sự thương tâm thoát ra từ một quán cà phê ven đường

"....."

Người vừa tặng ta vết thương đau ngọt ngào

Chẳng nợ gì nhau, hãy để tình ta bay cao

Từ vào cuộc vui đã chớm nghe lừa dối

Che dấu trên nụ môi những lời yêu quá tả tơi

Thà một lần đi cách xa nhau ngàn đời

Cho lệ này ngừng rơi, tiếng cười còn vương trên môi

Người vội vàng lên, nhan sắc chưa tàn úa

Mai một xa cuộc vui, chẳng còn mong những ngọt bùi

....."

Tiếng nhạc xa dần rồi khuất hẳn sau một khúc quanh, ôi! Khúc quanh giống như lối rẽ của cuộc tình vừa chấm dứt.